



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobkyně: **M. K.**
zastoupena JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D.
advokátem KVB advokátní kanceláře s.r.o.
se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

za účasti: **J. K.**
zastoupen Mgr. J. K., nar. ...
bytem D. 193, P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. února 2018, č. j. KUKHK-39705/UP/2017/Kd,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně aj. K. (osoby zúčastněné na řízení v tomto přezkumném soudním řízení) proti rozhodnutí Městského úřadu Police nad Metují, odboru výstavby (dále také jen „*stavební úřad*“), ze dne 31. října 2017, č. j. MUPO/2017/4514/BRA/40, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím (stavebním povolením) byly manželům M. (žalobkyni) aj. K. povoleny stavební úpravy domu č. p. x v Ř. (dále také jen „*stavba*“), spočívající ve výměně části obvodového zdiva a provedení sprchových koutů a WC v přízemí a podkroví uvedeného domu. Zároveň jím byla povolena stavba kanalizační přípojky do domovní čistírny odpadních vod a dešťová kanalizační přípojka. Stavební povolení bylo vydáno na základě žádosti jmenovaných ze dne 21. 6. 1996, přičemž pro provedení stavby byla vymezena řada podmínek.
2. Podle podmínky č. 14 stavebního povolení měl být využíván pro příjezd ke stavbě pozemek parc. č. x, popřípadě pozemek parc. č. x v k. ú. x ve vlastnictví M. K. – žalobkyně. V podmínce č. 15 stavebního povolení bylo konstatováno, že pro příjezd ke staveništi nebude využíván pozemek parc. č. x v k. ú. x, který je ve vlastnictví J. Š.
3. Podle tohoto stavebního povolení započali stavebníci se stavbou, jak je např. zřejmé i z fotodokumentace ve správním spisu, z níž je patrné, že již byla provedena výměna části obvodových konstrukcí domu. K dokončení stavby ve stanovené lhůtě však nedošlo (podle podmínky č. 8 stavebního povolení měla být dokončena do 2 roků ode dne nabytí právní moci stavebního povolení), a proto stavebníci žádali stavební úřad o její prodloužení. Na základě toho následovala rozhodnutí stavebního úřadu z let 1998 a 2010, jimiž vždy byla prodlužována lhůta k dokončení stavby, nakonec až do 31. prosince 2013. Ani tato lhůta k dokončení stavby však nebyla dodržena, a proto stavebníci podali stavebnímu úřadu dne 30. prosince 2013 další žádost o povolení změny stavby před jejím dokončením (žádost je datována dnem 28. prosince 2013) dle § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“). Krom prodloužení lhůty k dokončení stavby v ní stavebníci žádali dále o změnu podmínky č. 14 stavebního povolení v tom směru, aby podle ní byl nově zajištěn příjezd ke stavbě přes pozemek parc. č. x v k. ú. x.
4. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 31. října 2017, č. j. MUPO/2017/4514/BRA/40, byla povolena změna stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty k jejímu dokončení do 31. prosince 2022, žádost o změnu podmínky č. 14 tak, aby byl zajištěn příjezd ke stavbě po pozemku parc. č. x v kat. území x, obec x, byla zamítnuta. O odvolání stavebníků proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jak již uvedeno shora.
5. Žalobkyně nejdříve popsala skutkový a právní stav věci v intencích již výše uvedeného. Odkazovala na žádost o povolení změny stavby před dokončením ze dne 28. prosince 2013 a zdůraznila, že podmínka č. 14 stavebního povolení byla stanovena v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu požadovala, aby byl příjezd ke stavbě stanoven přes pozemek parc. č. x v k. ú. x, který je podle ní veřejnou pozemní komunikací. A dodala, že bez umožnění přístupu přes tento pozemek není možné stavbu dokončit. Oprávněnost žádosti dokumentovala stanoviskem dopravního inspektorátu Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Náchod ze dne 19. srpna 2013, č. j. KRPH-94-217/ČJ-2013-050506, podle něhož účelovou komunikaci přes

pozemky parc. č. x a parc. č. x v k. ú. x a parc. č. x v k. ú. x nelze považovat z hlediska bezpečnosti silničního provozu za přístupovou komunikaci pro vozidla obhospodařující přilehlé pozemky, či vozidla zásobování objektů č. p. x a č. p. x v x, obci x.

6. Dále se žalobkyně vracela do „historie“ jí tvrzené veřejně užívané účelové komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú. x, zejména pak k zabudování kovových kůlů do ní v roce 2002, které nadále umožňovaly využívání veřejně přístupné účelové komunikace toliko chodcům a cyklistům, nikoli však již motorovým vozidlům apod.
7. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. O co tato svá tvrzení opírá, není zcela zřejmé. Žalobkyně totiž pokračuje pouze tím, že se žalovaný ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že stavbu lze dokončit do 31. prosince 2022, neboť dle jeho slov i při stanovení lhůty k dokončení zcela nové stavby se běžně stanoví lhůta kratší. Dle názoru žalobkyně ale žalovaný porovnává neporovnatelné. Nelze totiž paušálně tvrdit, že zhotovení zcela nové stavby je vždy časově náročnější, než rekonstrukce stavby stávající, zvláště nachází-li se stavba v chráněné krajinné oblasti, turistické lokalitě, v komplikovaném terénu, kde je situováno několik málo staveb a od obce jsou odděleny lesem, zemědělskou půdou a terénními nerovnostmi. Žalovaný tak prý vůbec nezohledňuje náročnost terénu a dopravní infrastrukturu v okolí, které mají významný vliv na možnost dokončení rekonstrukce stavby.
8. K otázce přístupu ke stavbě přes pozemek parc. č. x žalobkyně namítá, že žalovaný zohledňuje toliko soukromoprávní aspekt možného užívání pozemku parc. č. x v k. ú. x a přehlíží jeho veřejnoprávní a faktickou stránku. Nezákonnost podmínek č. 14 a č. 15 stavebního povolení spatřuje žalobkyně v tom, že *„Správním rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona (ani podle starého stavebního zákona tato možnost neexistovala) nelze omezit obecné užívání pozemní komunikace, které vyplývalo z ustanovení § 6 zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), ve znění platném do 31. března 1997.“* V tomto směru se žalobkyně odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. dubna 2016, sp. zn. 22 Cdo 3146/2015, v němž je uvedeno, že: *„Obecné užívání pozemních komunikací není institutem soukromého práva, ale jde o veřejnoprávní oprávnění, které nelze omezit na základě jednostranných úkonů subjektů veřejného práva.“*
9. To vše nabývá podle žalobkyně na významu tím, že není možné přes pozemek parc. č. x v kat. území x dojet ke stavbě jakýmkoliv motorovým vozidlem (ani za sucha), natožpak automobilem či stavební technikou. Jde podle ní o lesní a polní cestu, která je vhodná maximálně pro pěší turistiku, byť i k tomuto účelu na několika místech se značnými obtížemi. Skutečnost, že stavební úřad a žalovaný odkazují na rozsudek Okresního soudu v Náchodě ze dne 11. 10. 2010, sp. zn. 8 C 81/2010, tedy na rozhodnutí, které vycházelo ze stavu před osmi lety, považuje žalobkyně za absurdní. Není bráno totiž v potaz, že se situace v dané lokalitě za takto dlouhou dobu mohla proměnit, cesta mohla zarůst, jakkoliv ji již dříve bylo nemožné užívat pro automobilovou dopravu. Orgány veřejné správy zúčastněné na řízení však podle žalobkyně na tyto skutečnosti vůbec nerefletovaly, v důsledku čehož má žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
10. V závěru žaloby se žalobkyně vrací k otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú. x. Pokazuje na to, že dodnes je přes tento pozemek možný průchod či průjezd například na kole. Obecnému užívání této pozemní komunikace i motorovými vozidly brání podle žalobkyně toliko existence sloupků

umístěných v rozporu s ohlášením drobné stavby a dále též technický stav mostku přes potok Židovka. O jeho opravu prý žalobkyně dlouhodobě usiluje, je jí to však znemožňováno právě z důvodu nemožnosti přístupu po pozemku parc. č. x v k. ú. x motorovými vozidly. Dřívější existenci účelové komunikace na ní přitom žádný správní orgán nerozporoval (přinejmenším do roku 1998), dnes jsou však toho názoru, že zde žádná veřejně přístupná účelová komunikace využitelná pro motorová vozidla není. Správní orgány však byly povinny akcentovat, že veřejně přístupná účelová komunikace může pozbyť svých znaků jen objektivně vzniklou změnou skutkovou – především drastickou změnou okolností (např. přírodní katastrofou, která nevratně znemožní využívání účelové komunikace), nebo změnou právní, tedy pomocí institutu omezení veřejné přístupnosti účelové komunikace, nikoliv však svévolným umístěním pevné překážky v rozporu s ohlášením drobné stavby. V dané věci k žádným relevantním změnám skutkových okolností mezi rokem 1998 a 2002 nedošlo, stejně jako nedošlo k omezení veřejné přístupnosti účelové komunikace postupem dle právních předpisů. V této souvislosti se žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. května 2012, č. j. 1 As 32/2012 – 42.

11. Vzhledem k tomu žalobkyně navrhovala žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
12. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 24. května 2018. Uvedl v něm, že předmětem řízení byla žádost o povolení změny stavby před jejím dokončením (stavebního povolení na změnu stavby domu č. p. x v x) tak, aby příjezd ke stavbě byl po pozemku parc. č. x v kat. území x s odůvodněním, že se jedná o veřejnou místní komunikaci. Dále v ní bylo žádáno o prodloužení lhůty k dokončení stavby do 5 let od termínu, kdy bude umožněn příjezd ke stavbě a opraven most navazující na pozemek parc. č. x v kat. území x (a získáno oprávnění k opravě mostu). Tento údaj byl k výzvě stavebního úřadu časově upřesněn do 31. prosince 2025.
13. K otázce lhůty pro dokončení stavby, jakož i k tvrzení žalobkyně, že pozemek parc. č. x v kat. území x je veřejnou pozemní komunikací, žalovaný uvedl, že se k nim obsáhle vyjádřil stavební úřad v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, a to konkrétně na str. 9 až 14. Žalovaný závěry stavebního úřadu akceptoval a dále je rozvedl v žalovaném rozhodnutí na str. 5 až 8. Vzhledem k tomu se odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a žalobu považoval za nedůvodnou.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu krajského soudu nevyjádřila nesouhlas s takovým postupem.
15. Jak vidno již jen z výše uvedeného, pozemek parc. č. x v k. ú. x je předmětem dlouholetých sporů mezi jeho vlastníkem J. Š. a manželi K. Jejich vzájemné neshody byly řešeny jak v rovině soukromoprávní (viz zmiňované občanskoprávní řízení před Okresním soudem v Náchodě ohledně zřízení věcného břemene na uvedeném pozemku), tak veřejnoprávní, a to Městským úřadem Police nad Metují, Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, jakož i v přezkumném soudním řízení právě nadepsaným

krajským soudem. Jde tak o věc krajskému soudu nikoliv neznámou, a právě vzhledem k tomu bylo možno již na tomto místě konstatovat, že žaloba není důvodná. Krajskému soudu je totiž z úřední činnosti známo, že parc. č. x v k. ú. x není veřejně přístupnou účelovou komunikací sjízdnou motorovými vozidly. Krajský soud totiž řešil tuto otázku již v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 30A 66/2016 -72, přičemž k ní uvedl následující:

„Krajský soud dále konstatuje, že nepovažuje otázku povahy veřejně přístupné účelové komunikace za jednu pro vždy danou, neměnnou, ani nesdílí názor žalobkyně, že by o změně způsobu jejího nového (jiného) užívání (ve směru omezení rozsahu jejího užívání, jako je tomu v dané věci) muselo být vždy rozhodováno dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalobkyně v přezkoumávané věci postrádá takové rozhodnutí, a proto se domnívá, že je pozemková parcela č. x v kat. území x stále tou veřejně přístupnou účelovou komunikací, kterou byla od 50. let minulého století. Podle názoru krajského soudu však může dojít ke změně povahy účelové komunikace i bez takového rozhodnutí, nezávisle na vůli zainteresovaných subjektů, a to např. v důsledku ztráty znaků charakterizujících veřejně přístupnou účelovou komunikaci (o tom ještě dále). Ostatně ani žalobkyně nespojuje existenci veřejně přístupné účelové komunikace jen se změnami právními, ale i změnami skutkovými a ani ona sama nepředložila na podporu svého tvrzení žádné správní rozhodnutí, které by pozemkové parcele č. x v kat. území x přisoudilo statut veřejně přístupné účelové komunikace. A nelze se tomu ani podívat, neboť ten je dán komunikacím přímo zákonem (viz v žalobě dokola zmiňovaný § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků), takže o tom, má-li posuzovaná pozemní komunikace takovýto charakter, se žádné konstitutivní rozhodnutí nevzdává. O jeho naplnění uvádí přímo správní orgán v rámci řízení, v němž je tato otázka nastolena, přičemž v přezkoumávané věci šlo o otázku předběžnou. Před stejnou otázkou stál i obecní úřad x v době před vydáním Sdělení k ohlášení.

Lze tak v prvé řadě uzavřít, že citované Sdělení k ohlášení bylo vydáno k tomu příslušným správním orgánem v roce 2002, že došlo k jeho materiální realizaci a že k datu vydání tohoto rozsudku uběhly všechny lhůty, v nichž by je bylo možno pro případný rozpor se zákonem zrušit (odstranit). Žalobkyně se přitom mohla proti Sdělení bránit přinejmenším postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu.

(-)

Jak je z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zřejmé, stěžejním důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o odstranění překážek z parcely č. x v kat. území x bylo zjištění, že tato parcela není veřejně přístupnou účelovou komunikací. Krajský soud tento závěr musí již na tomto místě zpřesnit, a to v tom směru, že parcela č. x v kat. území x není veřejně přístupnou účelovou komunikací způsobilou pro provoz motorových vozidel a tím ani pro příjezd k nemovitostem žalobkyně (k nemovitostem, na něž poukazuje). Prvoinstanční správní orgán se s otázkou povahy komunikace na parc. č. x velmi podrobně zabýval a vypořádal v rozhodnutí ze dne 8. 1. 2016, č. j. 2016/91/OV/JUS/1, na celkem 28 stranách.

S odkazem na výsledky vlastního šetření na místě v letech 2012, 2015 a současnému stavu, jakož i dokladů předložených žalobkyní (jejich výčet je uveden na str. 3 až 4 rozhodnutí), prvoinstanční správní orgán konstatoval, že na pozemku, o který jde, tedy parc. č. x v kat.

území x, je zřetelná pouze vyšlapaná pěšina s travním porostem, přičemž tuto cestu nelze v dnešní době označit jako pozemní komunikaci ve smyslu ustanovení § 2 zákona o pozemních komunikacích. Cestu, která byla na uvedeném pozemku dříve, označil za zaniklou. V současné době je tato cesta využitelná pouze chodci, cyklisty apod., doprava po ní motorovými vozidly je vyloučena nejen vzhledem ke stavu jejího povrchu (jde pouze o pěšinu), ale především pro rozpadlý kamenný most přes tok Židovky. Situace na místě je zřejmá z fotodokumentace nacházející se ve správním spisu a krajský soud se se závěrem správních orgánů, že cesta po pozemku parc. č. x v kat. území x není způsobilá k účelu, který žalobkyně sleduje, plně ztotožňuje.

Aby tomu totiž tak mohlo vůbec být, musela by vést po pozemku parc. č. x v kat. území x dopravní cesta ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z právní úpravy lze dovodit, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace, a to ex lege, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v § 7 odst. 1 větě první citovaného zákona (resp. v § 7 odst. 2 větě první). Současná judikatura spojuje úpravu nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace s existencí jejich čtyř znaků, jimiž jsou plnění účelu podle zákona o pozemních komunikacích, její stálost a patrnost v terénu, souhlas vlastníka s obecným užíváním veřejnosti a nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba.

Ze správního spisu je zřejmé, že v přezkoumávané věci nesplňuje parcela č. x přinejmenším znak své stálosti a patrnosti, když z mostku, po němž bylo možno při jízdě po pozemku parc. č. x v kat. území x překonat vodní překážku, potok Židovku, a dostat se tak k nemovitostem žalobkyně, zůstalo jenom torzo. Tento stav trvá již cca 15 let, přičemž právě stavebnětechnický stav mostku neumožňuje jeho využití pro motorovou dopravu v rozsahu z dob dřívějších, jak je popisováno v žalobě. Potok Židovku lze po zbytku mostku překonat chodci, o tom nemůže být žádných pochyb. Stejně jako o tom, že za tohoto stavu nelze stanovit, že je parcela č. x veřejně přístupnou účelovou komunikací určenou pro motorová vozidla, když by vedla právě z pohledu tohoto typu dopravy od místní komunikace v podstatě nikam, respektive nenaplňovala by znaky veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Nelze se proto divit, že prvoinstanční správní orgán neseznal uvedenou parcelu způsobilou k provozu motorových vozidel, ale jen jako pěšinu k užití chodci a cyklisty. Samozřejmě i žalobkyně, její rodinou, jakož i jejími příbuznými a známými, prostě veřejností. S tímto způsobem využití předmětné parcely souhlasí i její vlastník. Za tohoto stavu by ovšem bylo rovněž bezpředmětným nařizovat odstranění uvedených kolů, neboť tomuto provozu nijak nebrání. Lze je naopak považovat za přínosné, když brání vjezdu na pozemek č. x případným motorovým vozidlům, respektive jejich neukázněným řidičům, a to s ohledem na stanoviska Správy CHKO Broumovsko k dané věci. Ta totiž nesouhlasí s užíváním pozemku parc. č. x v k. ú. x jako účelové komunikace pro provoz motorových vozidel. Podle tohoto orgánu je „Předmětný pozemek situován ve III. zóně přímo na hranici I. zóny odstupňované ochrany CHKO Broumovsko v k. ú. x v osadě x. Územní systém ekologické stability (ÚSES, § 4, odst. 1 zákona) je vymezen – funkční lokální biokoridor sleduje tok Židovky, přilehlé pozemky jsou jeho součástí. Významný krajinný prvek (VKP - § 4 odst. 2 zákona) je vymezen nivou toku a vlastním tokem Židovky. Ekostabilizační funkce VKP niva v okolí předmětného profilu je plně funkční, stejně tak tok v předmětné lokalitě. Pozemek p.č. x v k.ú. x navazuje na vymezené lokální biocentrum. Toto biocentrum je evidovanou lokalitou s výskytem řady zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů s hodnotou opravňující vyhlásit maloplošné chráněné území. Dále je pozemek charakterizován jako území rašelinišť,

pramenišť, hydrofilních až mezofilních trávníků. Předmětné pozemky jsou lokalizovány na území ptačí oblasti Broumovsko (SPA), která je součástí soustav NATURA.“

Dále dle Správy CHKO Broumovsko „...má tento pozemek přírodní charakter, přímo navazuje na velmi cenné území s nejvyšším stupněm ochrany. Pozemek sám je situován ze své větší části v nivě a lze zde předpokládat i výskyt zvláště chráněných druhů rostlin (např. bledule jarní) a živočichů (zmije obecná), stejně jako na okolních pozemcích. Využití pozemku jako příjezdovou komunikaci by si vyžádalo zásadní zásahy do výše zmíněného území a nelze ani vyloučit poškození zvláště chráněných druhů. Přístup k pozemkům, pro něž by komunikace sloužila, je v současné době řešen stávající obecní komunikací z druhé strany toku. Jedná se o veřejně přístupné účelové komunikace na p.p.č. x a p.p.č. x v k.ú. x. Správa CHKO Broumovsko doporučuje i nadále využívat tyto pozemky.“

Stojí rovněž za zmínku, že předmětnou účelovou komunikaci není možné bez dalšího využívat pro provoz motorových vozidel, neboť se nachází v území chráněné krajinné oblasti Broumovsko. (viz § 26 odst. 1 písm. c/ zákona o ochraně přírody a krajiny, ve kterém je uvedeno: „Na celém území chráněných krajinných oblastí je zakázáno ujíždět a setrúvat motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, kromě vjezdu vozidel orgánů státní správy, vozidel potřebných pro lesní a zemědělské hospodaření, obranu státu a ochranu státních hranic, požární ochranu a zdravotní a veterinární službu).“ Lze tak shrnout, že Správa CHKO Broumovsko souhlasí pouze se současným využitím této cesty pro pěší a cyklisty, neboť tímto využitím nedochází ani ke zřízení ani ke zrušení účelové komunikace v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Rovněž tyto skutečnosti odůvodňují ve svém souhrnu nejen bezpředmětnost odstranění předmětných kůlů, ale navíc i jejich preventivní funkci z hlediska ochrany přírody a krajiny.

Třeba zdůraznit, že nenaplnění být jen jednoho z výše uvedených znaků veřejně přístupné účelové komunikace má za následek, že ten který pozemek nemůže nabýt povahu takovéto komunikace. Za toho stavu proto bylo bezpředmětným zabývat se dalšími námitkami žalobkyně, dalšími znaky veřejně přístupné účelové komunikace vztahujícími se k pozemkové parcele č. x v kat. území x. Již jen dosavadní výsledky soudního přezkumu totiž jednoznačně prokázaly, že v dané věci nebyly dány důvody k odstranění žalobkyní označených překážek.

Lze tedy shrnout, že předmětem řízení bylo rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o odstranění pevných překážek z pozemkové parcely č. x v kat. území x, a to v souvislosti s jejím zřejmým zámyslem, používat tento pozemek pro účely příjezdu ke svým nemovitostem. Tak jako v minulosti, jak podrobně popsala v žalobě. Kladla přitom opakovaně otázku, jak mohl pozemek parc. č. x v kat. území x ztratit svůj statut veřejně přístupné účelové komunikace. Dílčím způsobem přitom na ni odpověděla v samotné žalobě (viz strana pátá nahoře a strana devátá žaloby dole), a to v souvislosti s poškozením mostku přes potok Židovku (k tomu již výše). Kdy k této skutečnosti přesně došlo a kdo je vlastníkem tohoto mostku, to krajský soud ze správního spisu nezjistil. Žalobkyně sama uvádí, že k poškození mostku došlo asi v roce 2002. Přitom již v roce 1996 vzala bez dalšího na vědomí, že při stavebních úpravách svého domu bude využívat cesty „přes les“. Dokud však nebude stavebnětechnický stav mostku umožňovat bezpečný přejezd potoka motorovými vozidly, do té doby nebude ani možno prohlásit pozemkovou parcelu č. x v kat. území x za veřejně přístupnou účelovou komunikaci tomuto provozu způsobilou. V tomto směru je skutkový stav věci stále stejný minimálně od roku 2002 až doposud. Překážky, o které jde, proto nemohou být přinejmenším od roku 2002 ani v rozporu s účelem obecného užívání pozemku parc. č. x

v kat. území x jako veřejně přístupné účelové komunikace, k němuž je objektivně způsobilá. Celé řízení však nebylo prvotně o tom, kudy se bude žalobkyně dostávat ke svým nemovitostem, nýbrž o odstranění povolených pevných překážek na zmíněné pozemkové parcele, k čemuž se krajský soud vyjádřil výše.“

16. Kopie rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2017, č. j. 30A 66/2016-72, je součástí správního spisu, a ten byl také v žalovaném rozhodnutí citován. Tímto rozsudkem měly orgány veřejné správy zúčastněné na řízení zároveň vyřešenu příslušnou předběžnou otázku ohledně povahy pozemku parc. č. x v k. ú. x. Tedy, zda je veřejně přístupnou účelovou komunikací pro motorovou techniku, jak koneckonců zastávala tento názor žalobkyně v žádosti o povolení změny stavby před jejím dokončením či nikoliv. Odpověď je z citovaného rozsudku krajského soudu zřejmá, nejedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci určenou pro provoz motorových vozidel, respektive motorové techniky. Již jen z tohoto důvodu nebylo možno žádosti žalobkyně o povolení změny stavby před jejím dokončením vyhovět.
17. Nelze si přitom odpustit poznámku, že ačkoliv žalobkyně namítá, že žalovaný zohledňuje toliko soukromoprávní aspekt možného užívání pozemku parc. č. x v k. ú. x, tak sama se dožaduje toho, aby stavební úřad rozhodnutím o povolení změny stavby před jejím dokončením zasáhl do vlastnických práv J. Š. tím, aby trpěl po uvedení pozemku provoz motorových vozidel, ačkoliv k tomu nemá stavební úřad v daném řízení jakoukoliv pravomoc. Není totiž silničním správním úřadem, a tak od něho očekávala žalobkyně více, než by mohl učinit.
18. Pokud jde o přiměřenost lhůty k dokončení stavby, žalovaný se touto otázkou zabýval velice podrobně, když k ní v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl toto:

„Z napadeného rozhodnutí odvolací orgán zjistil, že v souvislosti s požadavkem na prodloužení lhůty k dokončení stavby, stavební úřad lhůtu prodloužil do 31. prosince 2022. K tomu uvedl, že požadovaná lhůta pro dokončení stavby do 31. prosince 2025 je nepřiměřená, neboť se jedná o stavební úpravy, které byly povoleny v roce 1996, mohou tedy probíhat již přes 20 let. Stavební úřad dále uvedl, že předmětem stavebního povolení byly stavební úpravy, které nevyžadují použití speciálních stavebních technik. Stavební úpravy tohoto charakteru tedy netrvají běžně 20 a více let. Stavební úřad proto stanovil lhůtu kratší, než stavebníci požadovali. Stavební úřad uvedl, že si je vědom zásady dispoziční, tedy toho, že se jedná o řízení návrhové. Nicméně vycházel z toho, že tato zásada přiznává správnímu orgánu přiznat i méně, než je žádostí požadováno, je-li to z povahy věci možné a přípustné. Přitom stavební úřad vycházel také zejména z toho, že stavebními úpravami je zatěžováno okolí, a to zejména hlukem z provádění stavby, ze staveniště, dopravou stavebního materiálu, prašností a v neposlední řadě i vzhledem dlouhodobě rozestavěné stavby. Takové exhalace a rušivé vlivy jsou přitom pro okolí nežádoucí. Žádoucí tedy je, aby stavby byly dokončeny v řádných a přiměřených lhůtách, a to i s ohledem na to, že se stavba nachází v rekreační a turistické lokalitě.

Pokud se týká výroku I. napadeného rozhodnutí, tedy lhůty pro dokončení stavby, kterou stavební úřad stanovil kratší, než stavebníci požadovali, uvedl, že vycházel z rozsudku senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 89/2009, v jehož obsahu bylo judikováno, že ... „Dispoziční zásadu lze obecně vymezit jako právo disponovat žádostí, a to nejenom ve smyslu práva žádost podat, popř. ji vzít zpět, ale také ve smyslu rozšíření či zúžení důvodů žádosti. Obecným znakem dispoziční zásady (platným jak ve správním řízení, tak i v řízení soudním)

je dále možnost rozhodujícího orgánu přiznat méně, než je žádostí požadováno, je-li to z povahy věci možné, odůvodněné obsahem žádosti a přípustné z hlediska aplikovatelných norem. Naopak přiznat více tato zásada neumožňuje. V řízení o povolení změny stavby před jejím dokončením spočívajícím v prodloužení lhůty k dokončení stavby navrhovatel vymezuje předmět řízení a stavební úřad tak nemůže rozhodovat o jiné změně stavby před jejím dokončením než o prodloužení lhůty k dokončení stavby, a současně nemůže stanovit k dokončení stavby lhůtu delší, než požadoval stavebník. Lhůtu kratší však stanovit může.“

Odvolací orgán posouzení žádosti související s prodloužením lhůty k dokončení stavby stavebním úřadem akceptuje. Při rozhodování o této žádosti dbal stavební úřad práv účastníků, žádost s nimi tedy projednal a dal jim možnost uplatnit k ní námítky. Stavební úřad konstatoval, že žádost o prodloužení lhůty byla podána opakovaně a správně vyhodnotil, že není žádoucí prodloužování lhůty nad míru přiměřenou. Lhůtu sice prodloužil, ale oproti požadavku stavebníků shledal, že stavbu lze dokončit do 31. prosince 2022. S tím odvolací orgán plně souhlasí, neboť i při stanovení lhůty k dokončení zcela nové stavby se běžně stanoví lhůta kratší. V daném případě se nejedná o stavbu novou, ale stavební úpravy stávající stavby. To znamená, že budou prováděny pouze takové práce, kterými se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Nebude tedy třeba provádět těžké stavební práce jako např. výkopy, základy atd. Lhůtu tedy stavební úřad stanovil dostatečně dlouhou.“

19. Z uvedeného je zřejmé, jaké důvody vedly správní orgány ke stanovení lhůty k dokončení stavby do 31. 12. 2022 a krajský soud se s jejich úvahami plně ztotožňuje. Výměna zamýšlených obvodových konstrukcí je krom toho již provedena, jak o tom svědčí fotodokumentace ve správním spisu, a tak alespoň podle stavebního povolení zbývá fakticky provést již jen sociální zařízení (sprchové kouty a WC), což jsou stavební práce jednoznačně menšího rozsahu, než již provedené. Provedené bez toho, aniž by motorová technika používala za přístup pozemek parc. č. x v k. ú. x a doprava stavebního materiálu probíhala po něm. Úvahy správních orgánů nemá krajský soud za nezákonné a nepřezkoumatelné, jejich rozhodnutí nepovažuje za nedostatečné nebo nepřesvědčivě odůvodněné, neboť jejich názor je v nich zcela jasně vyjádřen a podložen dostačující argumentací. Postupovaly přitom i zcela v souladu s judikaturou správních soudů (viz odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2009-73).
20. Pokud pak jde o lhůtu k dokončení stavby stanovenou do 31. 12. 2022, neuvádí žalobkyně jediný relevantní důvod, který by mohl tuto lhůtu jakkoliv zpochybnit. Vždyť do té doby uběhne od právní moci stavebního povolení již 26 let, a z toho od vydání žalovaného rozhodnutí dalších cca 4,5 roku. O přiměřenosti této lhůty skutečně není důvodů polemizovat, neboť jde o lhůtu nejen celkově extrémně dlouhou, ale dlouhá je i lhůta k dokončení stavby nově stanovená. Krajský soud nepochybuje o tom, že když podle odůvodnění stavebního povolení sdělila žalobkyně dne 6. 9. 1996 stavebnímu úřadu, že pro příjezd bude používat pozemek par. č. x ve vlastnictví obce x, popř. pozemek parc. č. x ve svém vlastnictví, a v souladu s tím byly také stanoveny podmínky č. 14 a č. 15 stavebního povolení, proti nimž žalobkyně nepodala odvolání, tak že přinejmenším v době jeho vydání musela být uvedena parcela sjízdná motorovou technikou. Od té doby se přitom rozsah možných dopravních prostředků, schopných překonávat různé překážky značně rozšířil (např. s rozvojem pohonu všech kol motorových vozidel, různé elektrické přepravníky, včetně elektrických stavebních koleček, která jsou schopna přepravovat stavební materiál i po pěšinách).

21. K otázce přístupu k domu žalobkyně přes pozemek parc. č. x žalovaný uvedl v odůvodnění žalovaného rozhodnutí toto:

„Pokud se týká výroku II. napadeného rozhodnutí, tento se týká požadavku stavebníků na změnu příjezdu ke stavbě po pozemku parc.č. x v kat. území x. K tomu odvolací orgán opakovaně připomíná, že v podmínce č. 14 tohoto stavebního povolení bylo stanoveno, že pro příjezd ke stavbě bude využíván pozemek parc. č. x, popřípadě parc. č. x v kat. území x, v podmínce č. 15 bylo stanoveno, že pro příjezd ke staveništi nebude využíván pozemek parc. č. x v kat. území x.

Pro úplnost je nutné zmínit, že pozemek parc.č. x v kat. území x je dle evidence katastru nemovitostí trvalým travním porostem a jeho vlastníkem je J. Š., x x, x. Z evidence katastru nemovitostí odvolací orgán dále zjistil, že na tomto pozemku není zřízeno žádné omezení vlastnického práva, v podobě např. věcného břemene přístupu a příjezdu k nemovitostem stavebníků.

Odvolací orgán se tak prvně zabýval důvody, které stavebníky k podání žádosti související se změnou příjezdu ke stavbě vedly, neboť jak již bylo výše zmíněno, stavební úřad podle § 118 odst. 3 stavebního zákona může změnu stavby před dokončením povolit, to znamená, že není jeho povinností žádosti vyhovět. Při posuzování žádosti pak logicky musí vyhodnotit důvody, které stavebníky k jejímu podání vedly.

V žádosti ze dne 30. prosince 2013 je v tomto směru uvedeno, že „omezování příjezdu ke stavbě po místní komunikaci na pozemku parc.č. x v kat. území x je nezákonné a podmínka č. 14 je stanovena v rozporu se zákonem“.

V případě, že tedy mají stavebníci za to, že podmínky stavebního povolení ze dne 9. září 1996, č. j. výst. 510/60/96 Ju, byly stanoveny nezákonně a oni s nimi nesouhlasí, je otázkou, z jakého důvodu proti nim nebrojili včas podaným odvoláním proti stavebnímu povolení, a proč tak učinili po 17 letech. Zvláště, když nevyplývá, že by přes tento pozemek např. získali věcné právo v podobě přístupu a příjezdu k jejich nemovitostem.

Již tedy tyto nezměněné skutečnosti jsou důvodem pro zamítnutí žádosti týkající se změny příjezdu ke stavbě.

Stavební úřad své rozhodnutí dále opřel o obsah jednak rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 11. října 2010, sp. zn. 8 C 81/2010, kterým byla zamítnuta žaloba stavebníků, „aby soud zřídil ve prospěch každého vlastníka stavby – objektu bydlení čp. x, stojícího na pozemku st.p.č. x v kat. území x a obci x, věcné břemeno práva chůze a jízdy po pozemku parc. č. x – trvalý travní porost v kat. území x a obci x“. V tomto rozsudku soud totiž zkonstatoval, že k pozemku st.p.č. x a do osady x vede veřejně přístupná účelová komunikace. Soud dále uvedl, že uvedená cesta je sice úzká, je však automobily sjízdná, i když za mokra může být sjízdnost snížena. Soud věc uzavřel tak, že v tamním terénu a chráněné krajinné oblasti, kde jsou práva vlastníků výrazně omezena veřejnoprávními předpisy, může být vlastníkově stavby důvodně odepřeno, aby měl nepřetržitě zajištěn pohodlný příjezd motorovým vozidlem až ke své stavbě.

Odvolací orgán ověřil, že tento rozsudek Okresního soudu v Náchodě ze dne 11. října 2010, č.j. 8 C 81/2010, nabyl právní moci dne 14. dubna 2011.

Dále stavební úřad k výroku II. napadeného rozhodnutí zmínil rozhodnutí Městského úřadu Police nad Metují, silničního správního úřadu, ze dne 8. ledna 2016, č. j. 2016/91/OV/JUS/1, v jehož odůvodnění bylo konstatováno, že „na pozemku parc. č. x je v současné době zřetelná pouze vyšlapaná pěšina travním porostem, a proto nelze tuto cestu v dnešní době označit jako

pozemní komunikaci ve smyslu § 2 zákona o pozemních komunikacích a že vyšlapaná pěšina končí u rozpadlého mostku, který lze překonat pouze chodci, cyklisty apod., doprava motorovými vozidly je vzhledem k jeho stavu vyloučena“. V tomto rozhodnutí silniční správní úřad dále uvedl, že pěšina přes pozemek parc. č. x v kat. území x není účelovou komunikací a že k nemovitosti stavebníků je alternativní přístup od x přes les po účelové komunikaci ve vlastnictví Městyse x a není tak ani naplněn znak nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Rozhodnutí Městského úřadu Police nad Metují, silničního správního úřadu, ze dne 8. ledna 2016, č. j. 2016/91/OV/JUS/1, bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství, ze dne 22. dubna 2016, č. j. KUKHK-13907/DS/2016-2-Ma. A následně byla celá věc zkoumána i Krajským soudem v Hradci Králové, který žalobu proti rozhodnutí odvolacího orgánu zamítl rozsudkem ze dne 28. února 2017, sp. zn. 30 A 66/2016.

Lze konstatovat, že stavební úřad se zabýval důvodností žádosti týkající se změny příjezdu ke stavbě, přičemž vycházel z pravomocných rozsudků soudů týkajících se téže problematiky. Vzhledem k tomu, že důvod pro změnu příjezdu neshledal, žádost zamítl. Odvolací orgán správní úřady stavebního úřadu s tím spojené akceptuje a dále k tomu dodává následující.

Stavba čp. x v x se nachází v chráněné krajinné oblasti, turistické lokalitě, v komplikovaném terénu, v místní části obce x – x, kde se nachází několik málo staveb a od obce jsou odděleny lesem, zemědělskou půdou, terénními nerovnostmi. Lze konstatovat, že se jedná o oblast vstupu do Broumovských stěn. V takovémto území je přitom dán přístup historicky, nemění se, nedochází k výstavbám nových komunikací apod. Je tedy nutné předpokládat, že uživatelé staveb v takovémto prostředí nepožívají komfortu jako např. uživatelé staveb v obcích, kde je zajištěna dopravní infrastruktura, či dokonce se rozvíjí. Z toho tedy i obecně plyne, že stavby nacházející se na samotě, v horských oblastech, v chráněných oblastech apod. nemají a nemohou mít zajištěn komfortní příjezd, a to např. vzhledem k okolnímu terénu, ke klimatickým podmínkám, k ochraně přírody a krajiny atd. V daném případě mají stavebníci příjezd ke stavbě zajištěn prostřednictvím pozemků parc. č. x v kat. území x a pozemků parc. č. x a x v kat. území x, které jsou ve vlastnictví Městyse x a jsou ostatní plochou – ostatní komunikací.

Obecně lze dle odvolacího orgánu konstatovat, že není spravedlivé dožadovat se pro své pohodlí a vyšší komfort jiného příjezdu ke své stavbě po pozemcích jiných fyzických osob a tím jim zatížit ve svůj prospěch jejich vlastnické právo. Tento názor zaujal i Okresní soud v Náchodě, jak je přímo uvedeno v jeho rozsudku ze dne 11. října 2010, sp. zn. 8 C 81/2010. V případě, že by tento soud shledal nezbytným k zajištění příjezdu k předmětné stavbě užití pozemku parc. č. x v kat. území x, jistě by žalobě stavebníků vyhověl a věcné břemeno zřídil. Je nutné uvést, že otázku zřizování věcných práv náleží řešit jen a pouze občanskoprávnímu soudu. V případě, že soud žalobě nevyhověl, respektive právo příjezdu ke stavbě čp. x v x po pozemku J. Š. parc. č. x v kat. území x nezřídil, není možné se toho domáhat u stavebního úřadu prostřednictvím změny podmínek stavebního povolení.

Není ani možné, aby stavebníci argumentovali tím, že se na pozemku parc. č. x v kat. území x nachází pozemní komunikace, a to z následujících důvodů. Problematika pozemních komunikací je zákonem o pozemních komunikacích svěřena silničním správním úřadům. V daném případě je příslušným silničním správním úřadem Městský úřad Police nad Metují, který se otázkou existence pozemní komunikace na zmiňovaném pozemku zabýval

v rozhodnutí ze dne 8. ledna 2016, č. j. 2016/91/OV/JUS/1, s výsledkem, že pozemní komunikace se na něm nenachází. Toto rozhodnutí bylo přitom zrevidováno, jak odvolacím orgánem, tak se touto otázkou zabýval i Krajský soud v Hradci Králové, přičemž se ztotožnil se závěry silničního správního úřadu.“

22. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je tak zřejmé, že se žalovaný zabýval otázkou přístupu k domu č. p. x v x nejen z pohledu vlastnických vztahů, ale i v rovině veřejného práva, neboť vycházel při svém rozhodování z přílehlavých konkrétních rozhodnutí silničních správních úřadů. Jimi sice byla zamítnuta žádost žalobkyně o odstranění pevných překážek, konkrétně dvou železných kůlů, plotu a vysázených smrků, umístěných v místě odbočení z komunikace na pozemku parc. č. x na pozemek parc. č. x v k. ú. x, nicméně v nich byla řešena i povaha právě tohoto pozemku, o který jde žalobkyni i v tomto přezkumném řízení.
23. Neodpovídá rovněž skutečnosti, že by podmínky č. 14 a č. 15 stavebního povolení vyloučily přístup k domu žalobkyně přes pozemek parc. č. x v k. ú. x. A žalobkyně to moc dobře ví, neboť na jiném místě žaloby uvádí, že správním rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona nelze omezit obecné užívání pozemní komunikace. Je si třeba však uvědomit, že konstrukce předmětného stavebního povolení vyplynula z obecných technických požadavků na výstavbu a neshod mezi stavebníky a vlastníkem pozemku parc. č. x v k. ú. x. Pokud jde o první z uvedených podmínek, byla zakomponována do stavebního povolení s ohledem na § 9 tehdy platné vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, podle něhož se musel stavební úřad zabývat v povolovacím řízení též otázkou přístupu ke stavbě, jejím připojením na pozemní komunikace. Dlužno přitom zdůraznit, že se toto ustanovení uplatňovalo zásadně při zpracování a pořizování územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů, při navrhování, umísťování, povolování nebo ohlašování, provádění, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb a při výkonu státního stavebního dohledu. Krátce řečeno, uplatňovalo se v plném rozsahu u nových staveb. Při stavebních úpravách již postavených staveb v dřívější době, což je i daný případ, se uvedené ustanovení použilo, jen pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučovaly.
24. Bylo přitom na stavebníkovi samotném, aby sám předložil stavebnímu úřadu důkaz (doklad) o tom, že jím zamýšlená stavba je v souladu s obecně technickými požadavky na výstavbu, tedy že má zajištěn ke stavbě též odpovídající přístup z pozemní komunikace. Je to zcela stejné, jako když musí stavebník stavebnímu úřadu v řízení prokázat např. napojení stavby na síť technického vybavení (zdroj vody, vodovodní a energetická síť, odkanalizování apod.). Jinými slovy, s řešením těchto otázek musí přijít sám stavebník a stavební úřad je ve stavebním povolení v podstatě jen shrne do jeho podmínek, nejsou-li v rozporu s příslušným právním předpisem. V opačném případě by nemohl žádosti o vydání stavebního povolení vyhovět.
25. Ani vzhledem k těmto okolnostem proto není tvrzení žalobkyně, že stavební úřad uvedenými podmínkami stavebního povolení vyloučil přístup k její stavbě přes veřejně přístupnou účelovou komunikaci na parcele č. x v k. ú. x přílehlavý a správný. Ustoupila-li pak od svého původního zámyslu, že bude využívat k provedení předmětných stavebních úprav pozemek parc. č. x v k. ú. x a nahradila jej namísto něho pozemkem parc. č. x v témže katastrálním území, jistě věděla proč. Ostatně i v žalobě samotné žalobkyně uvádí, že „...přes pozemek parc. č. x v k. ú. x není možné dojet ke stavbě

jakýmkoliv motorovým vozidlem (ani za sucha)“, takže za stávajícího stavu bude na ní, aby užila takové motorové techniky, kterou bude možné ke stavbě dopravit potřebný stavební materiál.

26. Lze tedy shrnout, že oba orgány veřejné správy zúčastněné na řízení se danou věcí velmi podrobně zabývaly a že krajský soud neshledal, že by bylo žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať již pro nedostatek důvodů rozhodnutí či pro nesrozumitelnost. Z odůvodnění tohoto rozsudku, do něhož byly převzaty i podstatné části odůvodnění žalovaného rozhodnutí, je totiž zřejmé, na základě jakých důkazů bylo ve věci rozhodováno, že šlo o důkazy zcela relevantní a plně odůvodňující rozhodnutí ve věci a že své úvahy vedoucí k rozhodnutí správní orgány náležitým a pochopitelným způsobem objasnily. Skutečnost, že se žalobkyně se závěry obou stupňů správních orgánů neztotožňuje, nemůže sama o sobě činit rozhodnutí nepřezkoumatelným (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Pokud se žalobkyně v žalobě odvolávala na judikaturu plynoucí z rozsudků Nejvyššího správního soudu, dlužno konstatovat, že tak činila nepřipadným způsobem.
27. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl.
28. Výrok o nákladech účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly, bylo ve výroku II. tohoto rozsudku stanoveno, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz III. výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. října 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu